

13.
 Jag ser en försvingad para,
 Som himlas-bogens färger bär,
 Sig med de blöga blommar para,
 När en blomstret sugat är;
 En fjärril strart et annat föter
 Och så sit lörta lif föröfer,
 Med et för lyalligt tidsfördrif,
 Hur vinnigt tiden för oss råkter,
 Om vart bekymmerfamma släkte,
 Drog sådan nytta af sit lif.

12.
 En människa bär sin lifslängd väl;
 Ei efter solhvarf, efter dar,
 Men blott de sälla stunder tälja,
 Då hon en ljustig känsla bär;
 Hvad minsta oro kunde föda
 Hon harde i sit minne döda,
 Och glömma ända til dess namn;
 Men ad, hon mot naturen strerar,
 Och sig en verld af plågor letar,
 Vide i lyckalighetens samn.

11.
 Men nda syner ögat gläda,
 Förwillad i en löfrit par,
 Där mina fötter ljustigt tråda,
 På en med blomster bäddad mark;
 Jag ledes i förtjusna dalar,
 Där träden öyna sig i salar,
 Och strart därefter stökas fram;
 Jag ser en präktig flugga darra,
 Hvar endast tråd kan ljustet narra,
 At leka nedan för dess stamm.

10.
 Nu bärjar marken slutta neder,
 Och sjunka i en djuper gång,
 Som mellan tvåänne fullar leder,
 Ju mera lunden blifwer trång,

En Herdes Sommar. Qwäda *)

1.
 Så har jag på mit öde vunnit,
 Fast morgon-åldren än är kvar
 Och denna tyfka dalen hunnit,
 Som gränts för all min önskan war!
 En ljustig känsla hos mig väckes,
 När jag af böga gräset tåkes,
 Och marken blomstrar fring min kropp.
 De tåta Alar mig bestärma
 At ej af Sol och qvälmsig värma
 Jag nödgas magelös gifwas opp.

2.
 Mit fordom lugn min frihet wagnar,
 Och retar upp min qwäda smal.
 Jag de förrådiga nöjen saknar
 Som stymta under gyllne tal;
 At usling, du som håldre wäljer
 De rum, dem magt at bögmöd säljer,
 Där fruktan fridens ställe tar,
 Där blott en dunst den ljustig tänder,
 Som redes til af människo-händer,
 Och ingen hydda ger förhvar.

3.
 Min mun med wälust jorden näkar,
 Och koster då och då sin mor.
 At hvad mit nögdas öga rår
 At gör min tanka mera stor:
 En Alm til medelstön sig böjer
 Den nordens storm förgäfwas böjer,
 I känslans stöbe dess afbild trycks,
 Där den sin längd at djupet sträcker
 Och ned til andra werlden rår,
 Samt hop med målnen samma tycks.

4. G

*) Införd i Stockholms Dagligt Allehans
 da den 5 Julii 1782.